

DET NYA NORMALA ÄR ATT VARA KONSTIG

I uppföljaren till succén *Halva Malmö består av killar som dumpat mig* skriver Amanda Romare en relationsroman för millennials. Hon beskriver osminkat den moderna relationens fula sidor och udda beteenden, i en skildring som balanserar mellan fiktion och autofiktion. Recensenten Linda Andersson tycker Romares nya bok håller men inte är lika kul eller plågsam som sin föregångare. Hon kan bara konstatera att det nya normala är att vara konstig.

Kritiker: *Linda Andersson* (Bibliotekarie på Borås Stadsbibliotek)

Redaktör: *Kristian Schultz* (Bibliotekarie på Kulturhuset Kåken, Göteborg)

Amanda Romare debuterade 2021 med dagboksromanen *Halva Malmö består av killar som dumpat mig*. Boken blev en succé, sålde i över 100 000 exemplar och hösten 2025 blev den tv-serie på Netflix. Titeln på debuten var klockren. Den gick inte att missförstå och hade säkert en hel del med succén att göra. Många ville läsa om hennes mörka men roliga uppräknings av misslyckade dejting i jakten på kärlek.

Uppföljaren *Judas* inleds med ett citat ur Bibeln. "Då gick Judas Iskariot, en av de tolv, till översteprästerna och frågade: "Hur mycket betalar ni mig om jag förråder honom?" De gav honom då trettio silvermynt, och från den stunden sökte Judas efter ett lämpligt tillfälle att förråda Jesus." (Matteus 26:14–16)

Varför den här boken heter *Judas* är otydligare. Amanda kanske ser sig själv som en förrådande Judas gentemot sin pojkvän när hon blottlägger deras förhållande. Eller att hon förråder sig själv för att få ingå i en relation. Eller om hon refererar till det outtalade förräderi hon upplever när hon inte helt står på en av sina vänners sida när det verkligen gäller.

I *Judas* fortsätter Romare att berätta om sitt liv i dagboksform, i en blandning av fiktion och autofiktion. Under ett knappt år skriver hon nästintill dagliga inlägg fulla med egna funderingar, återgivna konversationer och vardagliga händelser. Amanda är äntligen i ett förhållande efter tolv år som singel. Hon är ihop med Emil som hon träffade i slutet av förra boken. De är båda några och trettio, de festar, ligger, umgås med vänner, nätshoppa och spelar tv-spel. De är den sortens nya vuxna, millennials, som är orsaken till att årets julklapp 2025 blev vuxenleksaken, på ett deprimerande osexigt sätt. De har inga planer på att skaffa barn, hus eller på andra sätt gå vidare i livet, istället köps svindyra sidenlakan, som bara behöver tvättas två gånger om året, mellan vilka en annan (sexigare) vuxenleksak spelar en stor roll. Amanda är fortfarande "driven av ADHD-energi och bekräftelsebehov", hon är "en dramaqueen, en taker och Emil är hennes bitch". Hon känner att hon måste styra Emil och är på gränsen till att bli en tyrannisk övervakare.

/.../

9 september

Dårhuis

Det har bara gått några timmar sedan vi vaknade ihopslingrade och kära men nu känner jag mig helt matt i mitt förhållande. Det är så många grejer jag känner att jag måste se till att Emil gör – träna, inte äta pizza till lunch, att någon gång ha y-frontskalsonger för vårt sexlivs skull, att han ska raka sig i ansiktet och inte få full on programmerarskäg ...

/.../

Men hon har föresatt sig att bli en ny person, att försöka sluta styra Emil, bete sig normalt och inte vara konstig. Hon ska bli "nya Amanda: den självständiga" som inte ber om hjälp med allt utan till exempel fixar sitt kaffe själv. Men det är svårt, i stället börjar hon ifrågasätta sin relation. "Så här var det aldrig när jag var singel. Då kunde jag åka i väg hela tiden utan dåligt samvete och även om jag vet att jag inte borde säga det högt så gör jag det: Det kanske inte är meningen att jag ska vara i en relation"

Hon jämför sin relation med den mellan Maggie och Kurt i *Pengar på fickan* av Asta Olivia Nordenhof och känner att hennes liv är lika miserabelt som deras. Eller den

mellan Bibbs och Baby i Tone Schunnessons *Dagarna, dagarna, dagarna* som hon trodde handlade om en pimp och en prostituerad men efter att ha läst den inser att den handlar om henne och Emil.

Romares uppföljare är på intet vis en lika plågsam läsning som hennes debut, här finns inte det näst intill outhärdliga självskadebeteendet som *Halva Malmö* frossade i. Kanske är den inte heller lika rolig, det finns en orsak till att många (kärleks)sagor slutar med "så levde de lyckliga i alla sina dagar". Men den funkar. Igenkänningen är där. Alla parrelationer som varar mer än ett halvår skapar sina ritualer och udda beteenden – som att minst en kroppsdel måste nudda varandra när man sover och att klämma varandras finnar på onåbara ställen. Det nya normala är att vara konstig.

Judas

Amanda Romare

Natur & Kultur, 2026

Författarfoto: Owen Romare Hughes